

Proloog

Boven de woestenij van samengepakte ijsschotsen trilde de stilte. Glinsterende sneeuwkrystallen wervelden zachtjes rond de vrouw die daar eenzaam midden op de ijsvlakte lag. Haar ademhaling piepte pijnlijk en was nauwelijks merkbaar. Ze deed haar uiterste best om bij bewustzijn te blijven. Zoals ze als kind stil in de winternacht lag te luisteren, luisterde ze ook nu. Kun je sneeuw horen vallen?

Verstijfd tilde ze haar hand op om op haar horloge te kijken. Het glas was gebroken, de wijzers stonden stil en hadden het moment vastgelegd waarop alles was geëxplodeerd. Maar merkwaardig genoeg had het kompas het overleefd en de naald wees naar het noorden. Ylva keek om zich heen, ze moest naar het noordwesten, ze moest terug naar Noorwegen.

De kou beet zich vast in haar wervelkolom, ze was het gevoel in haar vingers en tenen allang verloren en rilde onophoudelijk. Haar gezicht zat vol bevriezingswondjes. In het begin hadden die intens gejeukt, maar nu merkte ze er nauwelijks meer iets van, haar gezicht was gevoelloos, alsof het aan het verdwijnen was.

Ylva sloot haar ogen, zachte sneeuwvlokken smolten op haar oogleden, het verzachtte de pijn een beetje. De slaap waar ze nu al te lang tegen had gevochten, overmande haar. Die was als een zachte deken en een kop warme chocolademelk voor de open haard, die was als naakte, zonverwarmde lichamen, die elkaar op warme klippen loom omstrengelden. Zout water in het haar, zweetdruppels op het voorhoofd, de geur van zonnebrand en de smaak van zout zeewater. Ylva glimlachte, zonverwarmde huid, ze kon het voelen, de warmte die van binnen naar buiten straalde en alles vervulde. Zou ze zich eraan overgeven? Zich gewoon overgeven aan deze zinsbegoocheling, de warme gloed, de dromen? Als ze nu losliet, zou de pijn ophouden en

de nachtmerrie voorbij zijn. Als ze nu wegraakte, was de nachtmerrie voorbij en had ze rust. Haar ademhaling werd langzaam trager, de warmte loste zich in haar op en ze bleef levenloos op de ijsvlakte liggen.

Toen werd alles stil.

‘Wakker worden!’

Een scherpe stem sneed door de koude duisternis. Ylva opende haar ogen en staarde naar het bevroren landschap, maar er was niemand. Niemand. Ze was alleen.

‘Als je nu in slaap valt, word je nooit meer wakker!’

Opnieuw klonk de stem. Daar stond hij, het was de stem van haar vader, toch? Onmogelijk, hij was er niet meer, ze had hem zien sterfen, hij was dood, toch?

Ylva keek om zich heen; alleen eindeloze sneeuwvlakten vulden de zwijgende horizon.

Met haar tanden op elkaar worstelde ze zich overeind tot ze op haar knieën zat, haar ogen prikten, ze wankelde en proefde de ijzerachtige smaak van bloed, haar bloed.

Mijn god, ze kon niet meer. Tranen vulden haar ogen en het troosteloze landschap veranderde in een blauwe aquarel. Haar tranen beten zich vast in de dunne huid rond haar ogen en de brandende pijn was gekmakend. Ze streek met haar hand over haar gezicht en dwong zichzelf haar ogen zo lang open te houden tot ze zag hoe het warme bloed door piepkleine ijskristallen op de grond werd opgezogen. Het was een prachtig gezicht. Ze werd misselijk, de verleidelijke leegte kwam terug, omgaf haar, als een omhelzing waarin je je kon verliezen.

Nu niet aan toegeven, ik moet de grens over, sprak ze zichzelf streng toe. Met haar laatste krachten richtte ze zich op en kroop ze over de ijsvlakte. Eén meter, twee meter, het was nog mijlenver tot aan de grens, drie meter...

Haar lichaam beefde, haar benen droegen haar niet meer, ze voelde nauwelijks de scherpe kou op haar wangen toen haar hoofd tegen de harde bevroren bovenlaag van de sneeuw sloeg. Ze voelde de kou niet meer en ze wist wat dat betekende. Pijn was het zekerste teken

van leven, en de pijn die Ylva voelde ebde langzaam weg. Droge ijsnaaldjes waaiden over de toendra en legden een mooie deken van lichte sneeuwvlokken over haar heen.

In korte flitsen zag ze haar vader weer op de vloer van de kelder liggen. Hij strekte zich naar haar uit, met armen als krachteloze tentakels terwijl hij in oppervlakkige, wanhopige teugen naar adem snakte. Ze zag zijn lippen bewegen maar er kwam geen geluid uit hem. Zijn rechtermondhoek hing in een scheve, ziekelijke grimas naar beneden terwijl hij sissend probeerde iets te fluisteren.

Het was Ylva nooit gelukt te ontcijferen wat dat was.

Wat wilde je me zeggen, papa?

Ylva keek over de glinsterende woestijn uit, het voelde alsof ze in de sneeuwbol zat die haar vader haar de laatste kerst had gegeven. Alsof ze naakt en hulpeloos als een pasgeborene in die dunne bol van glas lag, vlak voordat die geschud zou worden.

In die houding, waarbij ze zich als een foetus zo klein mogelijk maakte en apathisch voor zich uit staarde, werd Ylva zich bewust van een donkere schaduw boven haar. Ze keek omhoog en daar ver weg in de lucht zag ze, in steeds lagere cirkels naar beneden glijdend, met zijn alerte blik vast op haar gericht, een machtige steenarend. De roofvogel was angstaanjagend mooi, met lichte vlekken op zijn bruine vleugels en een witte staart die uitliep in een zwarte band. Ylva glimlachte. Zijn vleugels bedekten de hemel en wierpen een zware schaduw op haar, ze sloot haar ogen.

Op precies dat moment dook de steenarend naar beneden en met zijn vijf centimeter lange klauwen doorboorde de vogel haar *flight-suit*, trui en huid. In dezelfde beweging zette hij zijn klauwen diep in de rug van Ylva. Ze voelde iets langs haar ribben schrapen en draaide zich van haar zij op haar buik om los te komen. De arend veranderde de hoek van zijn vleugels om met de buit in zijn klauwen omhoog te vliegen. Ze voelde de luchtdruk van de krachtige vleugelslagen in haar gezicht, maar ze was te zwaar. De roofvogel liet zijn prooi niet los, hij had honger en moest eten. Met zijn vleugels in een twee meter brede waaier uitgespreid, staarde hij haar aan. Het lukte

Ylva niet om haar mond tot een schreeuw te vormen, haar gezicht en lippen waren een stijf bevroren wit masker. Ze keek op en haar ogen troffen de ambergele blik van de arend.

Ylva had gehoord van arenden die met rendierkalveren in hun klauwen opvlogen en ze had gezien hoe die kromgebogen, scherpe haaksnavel op hoogvlakten sappige vleesbrokken uit hun spartelende prooien scheurden. Nu voelde ze zijn klauwen steeds dieper in haar rug zinken. De roofdierogen staarden haar aan, ze kreunde van pijn. Toen sloeg hij toe.

Hoofdstuk 1

Een week eerder

Ironisch genoeg was het volledig windstil toen de Arctische storm zich ontketende. Met zestigduizend soldaten joeg Exercise Arctic Blizzard, de grootste winterse troepenoefening van de NAVO ooit, over het noordelijkste deel van Noorwegen. De soldaten waren tijdens de duur van de oefening weliswaar over verschillende bases in Noord-Noorwegen verspreid, maar nu had een groot aantal de tocht naar Bodø ondernomen om daar de start van de oefening mee te maken, en het stadje gonsde van leven.

Op het militaire vliegveld van Bodø, dat als hoofdbasis diende, zouden de gevechtspiloten van de NAVO worden gebriefd voor de oefening die de volgende dag zou losbarsten. Ylva Nordahl werd om 17.00 uur in de grootste hangar van het vliegveld verwacht. Ze was als een kind zo blij. Al terwijl ze naar de hangar toe liep, hoorde ze gelach tussen de betonnen wanden galmen; binnen was de vreugde over het weerzien duidelijk groot. In de deuropening bleef ze staan kijken naar de zevenendertig gevechtspiloten van de Euro-NATO Joint Jet Pilot Training, ook wel ENJJPT genoemd, die bij Sheppard Air Force in Texas waren opgeleid. Het was een vreemde ervaring om al die piloten hier in de hangar te zien waar ze als kind als een kleine roversdochter had rondgerend. Het was überhaupt vreemd om weer in Bodø te zijn.

Voor de allereerste keer sinds ze haar *wing*-insigne had gekregen, was ze terug waar het allemaal was begonnen. Alles en niets was zoals vroeger.

De hangar leek kleiner en de tijd had er zijn sporen nagelaten. Hier hadden Ylva's vader en de andere gevechtspiloten over de steeds

weer veranderende wereld gediscussieerd, met op de achtergrond boven hen aan de wand een flikkerend televisietoestel. Ze wist dat haar vader ook op donderdag 9 november 1989 samen met zijn collega's daar het nieuws had gevolgd, toen de Berlijnse Muur was gevallen en Ylva werd geboren. Er was op die dag weliswaar geen punt achter de geschiedenis gezet, maar voor hem en de wereld hadden de gebeurtenissen een enorme omwenteling betekend.

Vanaf dat moment hoefden de leiders aan beide zijden van het IJzeren Gordijn niet langer hun legitimiteit te bewijzen door hun volk tegenover een gezamenlijke externe vijand te verenigen. Nu stonden ze allemaal aan dezelfde kant. De democratie en de onzichtbare hand van de vrije markt hadden eindelijk gewonnen. En alleen als je nooit een jonge vrouw op een afterparty was geweest, kon je denken dat onzichtbare handen iets goeds waren.

De grijze hangar was na het einde van de Koude Oorlog verwaarloosd, zag ze, maar ondanks het materiële verval waren de atmosfeer, geur en solide grijze wanden dezelfde als toen Ylva er zo ongeveer opgegroeid was.

Op het moment dat majoor V. 'Ajax' Armour de hangar betrad, viel het geroezemoes onmiddellijk stil. Als de eerste vrouwelijke, gekleurde gevechtspiloot van de VS had ze de lat hoog gelegd en de colleges van Armour op Sheppard Air Force Base waren populair. De majoor nam alle tijd en wachtte tot het rustig werd, ze hield van een grootse entree.

'Piloten, welkom in Bodø en bij Exercise Arctic Blizzard.'

Haar stem vulde de ruimte, de piloten keken naar haar op.

'Velen van jullie hebben de afgelopen herfst je wing-insigne bij ENJJPT in ontvangst mogen nemen en jullie kennen elkaar goed. Maar nu zijn jullie in de werkelijke wereld en hier weten jullie helemaal niets!'

Onder de piloten namen de verwachtingen, ernst en spanning toe.

'Jullie krijgen ieder een instructeur toegewezen die de Fighter Weapons Instructor Training heeft afgesloten en jullie maken elke dag minstens twee sorties.'

In de hangar klonk een tevreden gemompel, iedereen wilde de lucht in.

Iedereen wilde vliegen.

Om 17.43 uur was Ylva alweer op weg terug naar het hoofdgebouw, waar ze haar instructeur voor tijdens de oefening zou ontmoeten. Ze wist precies wie hij was, iedereen wist wie majoor John 'Stone' Evans was, en hem als mentor krijgen was de grootste droom en ergste nachtmerrie van iedere piloot. Hij was een van de meest legendarische gevechtspiloten van de NAVO en werd alom bewonderd. Maar iedereen wist ook dat hij een misantropische rotzak was, die zich het liefst afzijdig hield.

Toen ze langs de landingsbaan liep, passeerde Ylva een aantal F-35-toestellen. Een eindje verderop stonden verschillende F-16's, Eurofighters en AWACS. Ze zou elk type wel willen vliegen en voelde zich zoals ze daar liep als een kind in een speelgoedwinkel. Een kind dat met uiterst exclusieve speeltjes mocht stoeien. De tweeënvijftig nieuwe F-35's die Noorwegen van de VS had gekocht, hadden ruim zeventig miljard Noorse kronen gekost, een druppel in de oceaan vergeleken met de ongeveer 1,6 triljoen dollar die de wereld elk jaar aan militair materieel uitgaf. Ylva kon zich niet echt voorstellen hoeveel geld dat eigenlijk was. Een berekening die ze voor de grap eens tijdens een zomernacht in Texas had gemaakt, had haar laten zien dat met het bedrag dat jaarlijks door het militaire apparaat werd besteed, de mensheid alle armoede, plus de meeste dodelijke ziektes, zou kunnen uitroeien. Jaarlijks!

Toen Ylva de vestibule binnenliep, stond hij daar op haar te wachten. Eerlijk gezegd was ze teleurgesteld. De legendarische John Evans zag eruit als iedere gewone man van middelbare leeftijd. Kortgeknipt haar, ongeveer een meter vijftachtig lang, een gespierde lichaamsbouw en gekleed in een standaard flightsuit. Ze wist niet goed wat ze had verwacht, maar het irriteerde haar gewoonweg dat hij niet groter was. Ze registreerde dat het enige wat erop duidde dat die ouwe kerel nog wat te bieden had, zijn kaakspieren waren. Onder

de gladgeschoren, bruinverweerde huid staken die als aangespannen botten in het smalle, spitse gezicht aan weerszijden naar buiten. Bij nader inzien deed hij haar vooral aan een reptiel denken, aan een komodovaraan.

Steengezicht, zo werd hij door iedereen genoemd, en nu zag ze waarom. Met zijn ijskoude blauwe ogen maakte hij zijn bijnaam helemaal waar. Dat ze zijn respect zou kunnen winnen, leek haar hoogst onwaarschijnlijk, ze zou het met acceptatie moeten doen. Hoewel het onzeker was of zelfs dat zou lukken. Hij groette haar kortaf.

‘Ik ben majoor John Evans en zal tijdens de oefening jouw mentor zijn. We zien elkaar hier morgen om 06.00 uur.’

Dat was alles. Genoeg gepraat.

Ylva had zijn blik toen hij zich voorstelde aandachtig geobserveerd. Was hij een van die macho’s die van mening waren dat zij de heilige broederschap van de alfamannetjes in de luchtmacht verklootte? Keek hij haar daarom nauwelijks aan toen hij zijn twee korte instructieve zinnen ten beste gaf? Ze kon het niet zeggen, ze kon hem niet duiden.

Maar ach, wat maakte het uit? Ylva had geen enkele belangstelling voor de zielenroerselen van Evans. Om met een van de beste gevechtspiloten van de U.S. Air Force te vliegen woog sowieso op tegen zijn tekortkomingen op charmegebied. Ze was uit op zijn deskundigheid; zijn eventuele respect moest ze verdienen. Zoveel had ze wel begrepen. Ze was niet voor niets de dochter van haar vader.

Hoofdstuk 2

In het Cultuurhuis van Bodø wemelde het van de politici in nette pakken, generaals in uniform, zeer goed betaalde vertegenwoordigers van het militaire en industriële universum, officieren en civiele experts. De pers was slecht vertegenwoordigd, maar Ylva zag dat zowel de Noorse nationale zender, de NRK, de commerciële zender TV 2 en een paar internationale kranten voor het podium waren neergestreken. De in Armani geklede Noorse minister van Defensie liep het podium op en maakte in de haar kenmerkende anekdotische stijl de beweegredenen van de NAVO voor de oefening van dat jaar kenbaar.

‘Het is één minuut voor twaalf,’ begon ze, ‘volgens de Doomsday Clock staat de wijzer op 23.59 uur en daarin ligt onze marsorder.’

Ylva had politici in zaken van veiligheidspolitiek vaak naar die symbolische wijzerplaat horen verwijzen. Onderzoekers van het Bulletin of the Atomic Scientists hielden sinds 1947 de hang van de mensheid naar zelfdestructie bij, en de beroemde doomsdagklok werd geïntroduceerd als een pedagogisch instrument om aan te geven hoe dicht we ons bij een metaforische middernacht van de totale zelfuitroeiing bevonden. In het begin had het panel het genoeg gevonden om het gevaar van een atoomoorlog te monitoren, maar nadat de dreiging van klimaatverandering en nieuwe vondsten binnen de biowetenschap naar een levensvernietigend niveau waren gestegen, waren ook deze uniek menselijke technologieën met een potentie voor collectieve zelfdestructie in de prognoses opgenomen. En nu was de mensheid volgens de minister van Defensie dus nog zestig seconden van een armageddon verwijderd.

Ylva zat naar de aanwezigen in de zaal te kijken. Gedompeld in het blauwe licht van het podium zat iedereen bloedserius naar de

toespraak van de minister te luisteren. Over deze kennis beschikten ze al, maar het deed goed om die steeds weer bevestigd te krijgen. Dit was tenslotte de dreiging waarvan ze leefden. De dreiging waarvan Ylva leefde. De eerste scène was neergezet, nu moest de vijand worden geïntroduceerd en de opdracht gedefinieerd.

‘Een derde van de onbenutte olie- en gasvoorraden van de wereld bevindt zich, samen met aanzienlijke hoeveelheden waardevolle mineralen, in de bodem van de Arctische wateren, en deze voorraden worden toegankelijk nu de opwarming van de aarde de toendra’s en het poolijs doet smelten. Rusland heeft de afgelopen jaren duizenden miljarden dollars geïnvesteerd in de militaire versterking van het Arctische gebied. De NAVO-oefening van dit jaar zal ons waardevolle expertise verschaffen als het gaat om het behartigen van onze gezamenlijke belangen in de noordelijke gebieden.’

Hier stopte de minister even, nam een slokje water en keek uit over haar publiek. Als zwijgende en aandachtige kinderen zat het daar te wachten. Ze sloeg haar blad om.

Ylva kon in de regel wel waardering voor de minister van Defensie opbrengen, maar deze speech vertelde haar niets nieuws.

Ze stond op, liep discreet de zaal uit en ging in de foyer zitten. Ze was voor het eerst in het nieuwe pronkgebouw van Bodø. De grote ramen met aan de ene kant uitzicht op de oceaan en aan de andere kant een machtige horizon waar zee en bergen elkaar raakten, stemden haar treurig. Want het was geen toeval dat Ylva het stadje waar ze was opgegroeid had verlaten, en dat ze later in Bodø werd gestationeerd, was niet haar eigen keuze.

Ze keek door het raam naar buiten; haar blik viel op een spookachtige verschijning die zwijgend terugkeek, het was haar eigen reflectie. Ze keek net een andere kant op, toen er een schaduw op de ruit in haar richting gleed.

‘Ylva! Ben jij dat?’

Ze herkende zijn stem onmiddellijk en draaide zich om. Jezus, daar stond hij, de man die Ylva’s vader als zijn beste vriend had beschouwd. Hij schonk haar een warme glimlach. De jaren waren ook aan hem niet voorbijgegaan, maar generaal George Rove was

nog steeds de knappe Amerikaanse officier die de tien jaar oude Ylva de cockpit in liet klauteren, waar ze mocht doen alsof ze naar Texas vloog. Zijn dichte, kortgeknipte haardos was grijs en zijn gezicht zat vol rimpels, maar zijn galmende bariton bezat nog altijd dezelfde vriendelijke autoriteit. Ze schoot automatisch in de houding en begroette hem formeel.

'Mister Rove, sir.'

Want, hoe zou ze hem anders moeten noemen? Toen ze klein was had ze hem Goggo genoemd, maar het leek haar niet passend om generaal Rove nu met die koosnaam aan te spreken. Hij knikte waarderend.

'Gevechtspiloot in de Noorse luchtmacht.'

Ylva rechtte haar rug, haar trots liet zich moeilijk verbergen en George Rove glimlachte warm, bijna ontroerd.

'Geir zou trots zijn geweest.'

Het deed haar nog steeds pijn om de naam van haar vader te horen, zelfs nu nog, al die jaren na zijn dood. Rove nam haar op, hij was een van die mensen die je hun volle aandacht konden geven, alsof je de belangrijkste persoon in de kamer was.

'Wow, het is bijna twintig jaar geleden.'

Ylva knikte.

'Yes, sir.'

Hij glimlachte en zwaaide ontwapenend met zijn hand: *'George. Zeg toch George.'*

Voor Ylva was het onnatuurlijk om hem iets anders dan *'Goggo'*, *'sir'* of *'generaal Rove'* te noemen. Ze had hem nooit als George gekend.

'Bent u nog steeds actief binnen de U.S. Air Force, sir?'

Hij glimlachte.

'Ach, na een korte periode als papiervreter in de Carlisle Group miste ik het operationele werk, je weet hoe het is.'

Ylva glimlachte, iedereen wist dat niemand die in het veld operationeel was geweest, daarna kon gedijen in een leven als kantoorrat.

'Nee, ik wist me er op tijd van los te maken. Nu heb ik een eigen beveiligingsbedrijf en werk ik als strategisch adviseur voor de NAVO.'

Als iemand adviezen kon geven op het gebied van veiligheid en militaire strategie, was dat George Rove, zoveel wist Ylva wel. Hem nu hier te zien was pijnlijk en deed tegelijkertijd goed, hij herinnerde haar aan haar vader en hoe aanwezig die was geweest. Na zijn dood was alles chaos. Ze waren als broers geweest, Rove en haar vader. Niemand was trotser dan de vader van Ylva toen zijn vriend promotie maakte en generaal werd, een driesterrengeneraal. Hij had tegen Rove opgekeken, dat wist ze, en ze begreep ook waarom. Rove had een enorm charisma en verstond de kunst om gelijktijdig joviaal en autoritair te zijn. Een combinatie die maar voor weinigen is weggelegd.

Ylva en de gelauwerde generaal bleven elkaar staan aankijken. De blik van Rove rustte op haar, gleed over haar heen, alsof hij naar een antwoord zocht, zoals hij ook vroeger altijd deed.

‘Hoe is het met je moeder?’

Natuurlijk vroeg hij daarnaar. Wat moest Ylva zeggen? Dat ze voornamelijk op de bank lag en pillen slikte terwijl ze van de ene naar de andere zender zapte? Dat ze zo was verdwaald in het pikzwarte labyrint van haar brein dat ze het huis bijna niet meer uit kwam? Dat ze, net als Ylva, niet geloofde dat haar vader aan een bloedprop in zijn hersenen was overleden, maar dat hij was vermoord?

Ylva glimlachte zorgeloos.

‘Ja, het gaat goed met haar.’

Rove bleef naar haar kijken, hij wilde iets horen wat ze niet wilde zeggen, dus had ze gelogen.

‘Ze is de liefste en gevoeligste vrouw die ik ooit heb ontmoet,’ zei hij.

Jammer genoeg had hij gelijk, dacht Ylva en dat was ook precies de reden dat ze was veroordeeld tot een leven als gevangene van haar eigen gevoelige geest. Ylva deed bewust haar best om niet op haar moeder te lijken, ze wilde haar droevig lot niet delen.

Ylva’s reactie was hem niet ontgaan.

‘Ze was helemaal kapot nadat je vader...’

Genoeg. Dit gesprek had ze in verschillende versies gevoerd met

iedereen die haar vader had gekend, maar die zich na zijn begrafenis nooit meer had laten zien. Ze wist dat ze van haar wilden horen dat het een zware klap voor haar dappere moeder was geweest, maar dat ze zich als de goede en loyale huisvrouw die ze was, had herpakt en weer was opgekrabbeld.

Op de been voor God en vaderland.

‘Het gaat goed met haar.’

Ylva glimlachte en keek hem rustig aan. Dat talent had ze, ze had al vroeg geleerd te zeggen wat mensen wilden horen en zich onder controle te houden, tot aan het niveau van zweten, ademhalen en hartfrequentie toe. Ze kon wat ze moest kunnen. Na een korte en verbluffte stilte, gevolgd door een glimlach en een ondoordringelijke blik, maakte Rove een einde aan hun gesprek.

‘Goed je weer te zien, Ylva.’

‘Goed u weer te zien, sir.’

Ylva knikte en glimlachte. Glimlachte en knikte. Zoals ze altijd deed. Terwijl Rove naar de grote zaal liep, liet ze haar verdedigingsmechanisme los en stond haar hart toe zo hard te slaan als het moest slaan.

Twintig jaar was twee derde van haar leven, maar plotseling voelde het als gisteren dat ze met Rove en haar vader in de hangar op vliegveld Bodø had gespeeld. Ylva volgde Rove met haar ogen toen hij op John Evans stuitte en samen met hem de zaal in liep. Twee oude helden uit de U.S. Air Force, supergemotiveerd en klaar om de wereld nog een keer te redden. Maar wilde die wereld eigenlijk wel door hen gered worden?

Hoofdstuk 3

Ylva huiverde toen ze het plein overstak. In de fjord voor Bodø kwamen wit schuimende golven aanrollen, die vlak voor de kust omsloegen. Terwijl ze liep dacht ze na: hoe zou het leven zijn geweest als haar vader er nog was? Wie zou ze dan zijn geweest? Hij was de persoon op wie ze leek, hij was de persoon op wie ze wilde lijken.

‘Waar ga je heen?’

Ylva stond stil, de stem was afkomstig van de enige mens die haar de adem benam. Zijn energie, de hunkering in haar lijf maakten haar duizelig. Zelfs het plein van Bodø gaf haar met al zijn triestheid en voorspelbaarheid geen houvast. Ze draaide zich om en daar, gehuld in de wervelende sneeuwvlokken die als slaperige motvliegen onder de straatlantaarns dansten, stond hij, met een glimlach. Storm wist dat Ylva niet met hem in het openbaar gezien wilde worden, maar nu stond hij hier te grijnzen alsof het allemaal een spelletje was.

Storm zag er altijd uit alsof hij niets te verliezen had. Dat was misschien ook zo, ze wist het niet. Na een nacht tussen warme lakens had ze hem er eens van beschuldigd dat hij verontrustend goed van vertrouwen was, gelet op het feit dat hij voor de speciale inlichtingendienst *Norwegian Cyber Defense Force*, kortweg CYFOR, werkte.

‘No stress, meer paranoïde dan ik vind je ze niet,’ had hij haar gerustgesteld.

Met humor had hij de onderliggende vraag ontweken. Storm gaf altijd meerduidige antwoorden, antwoorden die ze kon vullen met wat ze maar wilde.

Ylva liep door.

‘Ik moet naar mijn moeder.’

‘Ik kan je erheen rijden.’

‘Dat hoeft niet.’

‘Nee, dat is zo, maar ik wil het.’

Ze stond stil en keek hem aan, hij keek galant glimlachend terug.

‘Your wish is my command, ma’am.’

Zou hij dat ook gezegd hebben als de wensen van Ylva tegen die van hem ingingen?

Nee. Ze liep vastbesloten verder.

‘All work and no play makes Storm a dull boy,’ diende Ylva hem van repliek.

Maar Storm leek de afwijzing niet te horen.

‘Dan moet er meer gespeeld worden...’

Ylva bleef staan, draaide zich om en keek naar hem op. Hij was de langste mens die ze kende. De antropometrische beperkingen van de luchtmacht maakten dat niemand langer dan een meter drieënnegentig gevechtspiloot kon worden; op de plekken waar zij verkeerde bevonden zich geen mannen van bijna twee meter. Een type als Storm had overigens in geen geval binnen de luchtmacht gepast. Geen enkele gevechtspiloot zou het in zijn hoofd halen met een stoppelbaard van drie dagen en het donkere haar nonchalant op zijn schouders hangend naar zijn werk te komen. En geen enkele gevechtspiloot zou zich dom hebben gehouden om een IQ te verbergen dat proportioneel was met zijn aanzienlijke lichaamsmassa. Hij streek voorzichtig een sneeuwvlok weg die op haar wang was geland en trok haar toen tegen zich aan. Ylva nam onmiddellijk de pure, masculiene geur en de warmte van zijn lichaam waar. Het was waanzinnig fijn om hem zo dichtbij te hebben, en dat haatte ze.

‘Oké, ik rijd je naar je moeder en daarna ga je met me mee naar huis en spelen we.’

De warmte van zijn hand straalde uit naar Ylva’s onderrug en maakte een warm, intens kriebelig gevoel diep in haar buik los. Wat je ook van Storm Bure kon zeggen, een ‘dull boy’ was hij niet.